

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΤΟΣ Θ' ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1931 ΔΡΙΘ. 50

Η ΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΕΝΟΥ

Ἡ σημερινὴ κρίσις ἡ ὁποία μαστίζει τὴν ἀνθρωπότητα δὲν εἶνε ἡ πρώτη ἐν τῇ ἱστορικῇ σταδιοδρομίᾳ της. Ἐὰν πρὸ παντὸς καὶ κατὰ βάσιν ἡ κρίσις εἶνε κυριώτατα ἠθικὴ, ἠθικὰς κρίσεις ἐδοκίμασεν ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἄλλοτε, ἐὰν δὲ ἐκ πασῶν τῶν κρίσεων της ἡ τρομερωτέρα ὑπῆρξεν ἡ κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου, αὕτη δὲ ἐθεραπεύθη μὲ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς θείας ἀληθείας καὶ ἀπὸ τὸ φῶς, τὸ ἀναλάμψαν ἀπὸ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ἔκτοτε, ὡσάκις ἡ ἀνθρωπότης ἐξ οἰωνδῆποτε λόγων ἔχανε τὸν δρόμον της καὶ ἤσθάνετο ἐν τῇ ψυχῇ της κενόν, θάπτεον ἢ βράδιον συνεχομένη ἐγνώριζε νὰ προστρέχη πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ θάλπος, διὰ τῶν ὁποίων ἱκανοποιούσα τὴν δίψαν της καὶ τὰ ὑστερήματά της ἀναπληροῦσα καὶ ἀνακουφιζομένη ἐπανεύρισκεν ἑαυτήν. Εἶχε λοιπὸν εἰς παρομοίαν περιστάσιν ἡ ἀνθρωπότης ποῦ νὰ καταφύγῃ, διότι, παρὰ πάντας τοὺς ἐκτροχιασμούς της, παρὰ πάσας τὰς πλάνας της, παρὰ πάντα ἀφηνιασμόν της, εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της ἐσώζετο ἡ πίστις εἰς τι ἀνώτατον κῦρος, ὑψοῦτο βωμὸς εἰς Θεὸν «γνωστόν», καὶ ἐξηκολούθει καιόμενος λιβανωτὸς εἰς ὑψίστας τινὰς ἀληθείας καὶ ἀξίας, τὸ ἅλας τῶν ὁποίων δὲν ἔπαυε νὰ ἀλίλιζῃ τὸν ἐσώτερον ἀνθρώπον.

Σήμερον τὰ πράγματα φαίνονται πως σκοτεινότερα καὶ ἀπαισιοδοξότερα. Λόγος γίνεται περὶ ἀπωλείας τοῦ τέως συνεχόντος τὴν ζωὴν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν κύρους, περὶ περιφρονήσεως τῆς τοσαύτην ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἐπιβολὴν ἀσκούσης ἀνωτέρας αὐθεντίας, περὶ ψυχικῆς ἐπαναστάσεως κατὰ πάσης ἀρχῆς καὶ παντὸς ἀξιώματος κανονιστικῶν τῆς ζωῆς, κατὰ πάσης θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς δεοντολογίας· οὐδεμία φωνὴ ἐγκαλοῦσα εἰς

«τὸ δέον» γίνεται ἀκουσθῆ· καὶ λοιπὸν φέρονται ἀνατραπέντες οἱ ἐσωτερικοὶ ἱεροὶ βωμοί, τεμαχισθεῖσαι αἱ εἰκόνες τῶν ἀξίων καὶ θρασυθένια τῶν μεγάλων ἀληθειῶν τὰ ἀγάλματα. Δὲν φαίνεται ἐπομένως νὰ ὑπάρχῃ τι πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος νὰ δύναται μετ' ἐλπίδων, ἐμπιστοσύνης καὶ πεποιθήσεως νὰ στραφῇ. Τὸ φῶς τοῦ παλαιοῦ φάρου, τὸ ὁποῖον ἐσπινθηροβόλει πρότερον ἔστω καὶ ἀμυδρῶς εἰς τὰ ἀνθρώπινα βάθη, δὲν ἀναδίδει πλέον οὐδὲ ἀμυδρὰς ἀναλαμπάς, καὶ ὁ ἀνθρώπος, ἐν τῇ δίψῃ τῇ πληρώσεως τοῦ παραχθέντος κενοῦ, ζητεῖ «εἰ ἄρα γε—κατὰ τὸ Παύλειον—ψηλαφήσειε καὶ εὔροι» τι τὸ ὁποῖον νὰ τῷ γείνη καὶ νὰ τῷ ἦνε Θεός. Παύσα; νὰ πιστεύῃ εἰς ὅ,τι τέως ἐπίστευε, ταυτοχρόνως συναισθάνεται ὅτι πρέπει νὰ πιστεύῃ εἰς κἄτι τι, ὅτι ἡ φύσις του εἶνε νὰ πιστεύῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἀναζητεῖ νέον ἀντικείμενον πίστεως. Ἐὰν τέως ἐκ τῶν ἀξίων ἦντλει τὴν ἀξίαν της ἡ ζωὴ, ἡ σημερινὴ γενεά, ἀπολέσασα τὴν πίστιν της εἰς τὸ κῦρος, ἔχασεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει ἀξίαν τινά, ὡς ἄμεσον δ' ἐπακολούθημα ἐπῆλθεν ἡ ἀδιαφορία ὡς πρὸς τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν χειρισμόν της, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει πλέον κριτήριον καὶ γνώμων πρὸς τὰ ὁποῖα νὰ σταθμᾶται τὸ ποῖόν τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν βουλημάτων.

Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποκριθῇ ὅτι τὰ συμπτώματα ταῦτα εἶνε πράγματι σοβαρά, ὅτι τὸ ἐμφανίζον τὴν σημερινὴν κρίσιν ὅλως ἐξαιρετικὴν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορίᾳ κενὸν δικαιολογεῖ πᾶσαν ἀνησυχίαν· ἐξ ἄλλου ὅμως σήμερον εἶπερ ποτὲ ἄλλοτε παρέχεται μία σπανία ἀφορμὴ νὰ δοκιμασθῇ πᾶσα πιστεύουσα ψυχὴ κατὰ πόσον δύναται νὰ ἀντίσχη εἰς τὴν προσβολὴν τῆς μικροψυχίας, ἡ ὁποία γεννᾶται ἐκ τῆς σημερινῆς καταστάσεως. Διότι τότε μόνον θ' ἐπετρέπετο νὰ ἀνησυχῶμεν σοβαρῶς περὶ τῆς αὔριου, ἐὰν πράγματι οὐδεμία διέξοδος ἐκ τοῦ χάους διεφαίνετο καὶ ἠλπίζετο. Ἀλλ' εἶνε προ-

φανερός ὅτι ἡ κρίσις εἶνε παροδική, ὅτι ἡ τόσον ἐναγωνίως σήμερον περιβλεπομένη τὸν σκοτεινὸν ὀρίζοντα ἀνθρωπίνη ψυχὴ θὰ ἐπανεύρη τὸ ἀπολεσθὲν κῦρος καὶ θὰ ἐπαναπαύσῃ ἐπ' αὐτὸ τὴν ἀνήσυχον πίστιν τῆς. Θὰ ἀνατείλῃ ἀσφαλῶς τὸ τόσον ἀνυπομόνως προσδοκώμενον νέον, καὶ θὰ ἴδῃ καὶ θὰ πεισθῇ ἡ σήμερινὴ κενὴ καὶ ἐν ἀβεβαιότητι καὶ ἀσταθείᾳ κλονιζομένη καὶ παραπαίουσα καὶ ψηλαφῶσα ἀνθρωπότης, ὅτι τοῦτο εἶνε ἤδη παλαιόν; ἀλλὰ πάντοτε σφῦζον ἐν αἰωνία νεότητι. Πολλάκις ὑπὸ πολλῶν καὶ ἰσχυρῶν ἀνεζητήθη διὰ τὰ θανατωθῆναι, ἀλημονηθῆναι, ἀντικατασταθῆναι. Ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ πᾶσα δύναμις καὶ πᾶσα σοφία. Σήμερον ἀκόμη, — ἰδίως σήμερον — θραύονται οἱ βωμοὶ του, φρονεῦνται οἱ ἱερεῖς του, μυκτηρίζεται, διώκεται, ἐκσυρίττεται. Καὶ ὁμως, ἰδοὺ πάλιν ἀνατέλλει ὡς βρέφος μεθαύριον, «παιδίον νέον», αἰωνίως νέος, ζωηρὸς καὶ ἀθάνατος, ὡς ἀληθινὴ ἐλπίς, ὡς πραγματικὴ παρηγορία, ὡς ἀνακουφιστικὴ ἀγάπη διὰ τὸν τόσον πάντοτε ἐξ ἰδίας ἀνοησίας καὶ κακοβουλίας ὀδυνώμενον ἄνθρωπον.

Μεθαύριον ἡ Ἐκκλησία θὰ εὐαγγελισθῇ πάλιν τὴν ἐκ Παρθένου γέννησίν του καὶ θὰ ὑπομνήσῃ εἰς τὸν κόσμον τῆς κρίσεως ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος δυνάμενος νὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν τῆς ψυχῆς, ὅσονδῆποτε μέγα, διότι διὰ πᾶσαν πεινώσαν ψυχὴν εἶνε «ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἀληθινός», καὶ διὰ τὴν καθ' οἰονδῆποτε τρόπον ταρασσομένην ἀνθρωπότητα ὁ μόνος κομιστὴς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐδοκίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

ΚΟΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Κατὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. [1]

Δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ παρεξήγησις μᾶλλον ἀστήρικτος ἐκείνης, καθ' ἣν αἱ ἀνιθησκευτικαὶ αὐταὶ ἐκδηλώσεις ἐμπνέονται ἐκ τοῦ μίσους τῶν Ἰουδαίων ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Ἰουδαϊσμός ὡσαύτως ὑφίσταται τὴν ἐπίθεσιν ἐν ὅλῃ τῆς τῆς δυνάμει. Ὁ χωρισμός τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀπὸ τῆς συναγωγῆς καταφέρει κατὰ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θρησκευτικοῦ συστήματος κτύπημα ἀμειψότερον καταστρεπτικὸν ἢ τὸ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις προσελκύει τὴν νεότητα μᾶλλον διὰ τοῦ τυπικοῦ καὶ τῆς λατρείας. Διὰ τῆς καταστροφῆς σχεδὸν τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐμπορίου, οἱ Ἰουδαῖοι κατασηματάρχαι ἀπώλεσαν σχεδὸν χανδρικῶς τὴν τάξιν, ἣν κατεῖχον ἐν τῇ κοινωσίᾳ. Ἐνεκα τῆς ἐπακολουθησάσης πτωχείας, αἱ θρησκευτικαὶ τῶν κοινότητες ἐπτώχευσαν ἐπίσης. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ καταστροφὴ τοῦ ρωσικοῦ Ἰουδαϊσμοῦ» ἡ «Neue

Welt» τῆς Βιέννης δημοσιεύει, ὅτι ἡ ἑβραϊκὴ γλῶσσα δὲν εἶνε ἐπισήμως ἀπηγορευμένη, ἀλλ' οἷσε καὶ ἐπιτρέπεται, — εἴτερον σπουδαῖον ἐμπόδιον πρὸς θρησκευτικὴν διδασκαλίαν. Αἱ νέαι σοβιετικαὶ βιβλιοθήκαι δὲν περιέχουσι ἑβραϊκὰ βιβλία. Ὅπως ἀναγνώσῃ τις τοιοῦτο ἐν παλαιᾷ τινι βιβλιοθήκῃ ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρα ἄδεια, σπανίως χορηγοῦμένη. Συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφοι ἐν τῇ ἑβραϊκῇ γλῶσσῃ φυλακίζονται δι' ἀποκρούφους λόγους. Ἡ εἰσαγωγὴ ἑβραϊκῶν βιβλίων ἐπιτρέπεται νομίμως, — ἀλλ' οὐδὲν ὅσον νὰ μὴ διέρχεται διὰ τῆς λογοκρισίας. Πελοῦτιμοὶ ἑβραῖοι τόμοι κατεσχέθησαν καὶ λέγεται, ὅτι ἀνευρέθησαν ὡς ἀντικείμενα τοῦ ἐπισήμου ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου.

Ὁ καθηγητὴς Κρόλλ ἐν Παρισίοις, νομικὸς καὶ λόγιος, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1930 ἐδήλωσεν εἰς τὴν συνέλευσιν τ. Ὑ Ἀμερικανικοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ἐν Ρωσίᾳ «ὅτι κανὲν πογκρόμ (ἐβρῆμοσις) δὲν ἐπήνεγκε τοιαῦτα καταστρεπτικὰ πλήγματα ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων τῆς Ρωσίας, ὅσα τὰ κατενεχθέντα ἐπὶ τῆς Μπολοσεβικῆς Ἐπαναστάσεως», καίτοι ἀνευ βολῆς πυροβόλων, ἀνευ ξιφισμῶν, ἀνευ ἐμπρησμῶν, ἀνευ στεναγμῶν σφαζομένων θυμάτων».

Ἡ κατάσχεσις τῶν ἱερῶν αὐτῶν βραίνε γοργῶς κατὰ τὸ 1928 πενήτηντοι ἐνδέει συναγαγαὶ καὶ τσεσαράκοντα τρεῖς εὐκτήριοι οἴκοι ἐκλεισθησαν, ἦτοι 14 1)2 ο), τῶν Ἰουδαϊκῶν τοιοῦτων ἰδρυμάτων κοινῆς λατρείας. Κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ ἀριθμὸς τῶν κλεισθέντων ἀνῆλθεν ἐν συνόλῳ εἰς ἐπέκεινα τῶν 30 ο), ἀπομεινάντων 894 μόνον ἐκ τῶν πλέον τῶν 1400 ἐν Οὐκρανίᾳ κατὰ τὸ 1914. Μετατροπὴ εἰς μουσεῖα, λέσχας ἢ κέντρα ἐμπορίου ἐπακολουθεῖ συνήθως εἰς αἰτίσιν τῶν ἐργατικῶν Ἰουδαϊκῶν μαζῶν. Ἡ «Ἐταιρεία τῶν στρατευομένων ἀδελφῶν» ἐκινήθη πρὸς κατάληψιν τῆς πρώτης συναγωγῆς ἐν Μόσχᾳ ἵνα μεταβάλλῃ αὐτὴν εἰς τὴν κεντρικὴν αὐτῆς ἔδραν, ἀλλ' ἡ ἀντιστολὴ τοῦ κινήματος πρὸς κλεισμοὺς ἀπῆλθεν ἐκ διαταγῆς τοῦ κόμματος πρὶν ἢ ἐκτελεσθῆναι. Τίτλος ἐκ τῶν περιοφημοσιῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ἐγένοντο ἀντιθρησκευτικὰ μουσεῖα.

Μέχρι τοῦ 1930 ἰδιαιτέρως πικρὰ καὶ εὐφυῆς ἐπίθεσις ἐναντίον τῶν θρησκευόντων Ἰουδαίων καὶ τῶν ἰδρυμάτων αὐτῶν διεξήγετο ὑπὸ ἀποστατῶν ἐξ αὐτῶν τούτων, οἵτινες ἀπετέλεσαν μίαν ἰδιαιτέραν ὁμάδα κομμουνιστῶν γνωστῶν ὡς Ἰουδαϊκὸν τμήμα, νῦν διαλυθεῖσαν. Διεξήγαγον ἐκστρατείας, ὅν μία ἦτο ἡ κατάργησις τῆς ἀγνῆς κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον τροφῆς (κασέρο) καθ' ὅλην τὴν χώραν. Ἐπετέθησαν ἐναντίον τῆς περιτομῆς ὡς βαρβαρῶς συνήθειας, καίτοι ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἢ ἐνέργεια αὐτῆς θεωρεῖται ὡς λατρικῶς ὑγεινὴ ἐγγείρησις. Μέλη τοῦ κόμματος ἀποκόπτονται, ἂν ἡ ἱεροσελεστία ἐπιτρέπεται ἐν τῇ οἰκογενείᾳ των. Ἐματάωσαν τὴν πρόνοιαν, δι' ἣς οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἰουδαῖοι θὰ ἐφοδίαζον τοὺς ἐν Ρωσίᾳ ἀδελφούς των δι' ἀξύμων τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα τοῦ 1929. Ἐπισαν τὰς ἀρχὰς νὰ ἀναβιβάσουν τὸν φόρον τοῦ εἰσαγομένου ἄρτου κατὰ 1,500 ο) ὡς εἶδους πολυτελείας. Ἡ ἐφημερὶς «Ἐμεξ», τὸ κομματικὸν ὄργανον τῶν Ἰουδαίων κομ-

μουμιστῶν, κατήγγειλε τὴν χορὴν ἀζύμων ὡς προσεγγίζουσαν πρὸς ἀντεπανάστασιν καὶ ἐξήτησεν ὅπως οἱ ραββῖνοι εἰ εἰσηγηθέντες τὴν σχεδιασθεῖσαν εἰσαγωγὴν ἀζύμων τιμωρηθοῦν ὡς ζήτησαντες βοήθειαν ἔξωθεν.

Ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ἐποπτεία τῶν κοιμητηρίων τῶν ἀφηρέθησαν ἀπὸ τῶν Ἰουδαϊκῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων. Παιδιά ἀπουσιάζοντα τῆς σχολῆς ἕνεκα θρησκευτικῆς ἐορτῆς ἀποδιώκονται καὶ εἰς τινα μέρη γάνουσι τὰ δελτία τοῦ ἔργου τῶν. Ἡ ἔκπαιδευσις καὶ προπαρασκευὴ ραββίνων ἀπέβη ἀδύνατος ἕνεκα τοῦ ὀρίου ἡλικίας, καθ' ὃ ἐπιτρέπεται νὰ δοθῇ θρησκευτικὴ διδασκαλία εἰς τὴν νεολαίαν ὁμαδική. Ὁ αἰθμός τῶν ραββίνων ἐν Οὐκρανίᾳ ἠλαττώθη ἀπὸ 1,059 κατὰ τὸ 1914 εἰς 830 κατὰ τὸ 1930. Ἐν τῷ μέσῳ τοιούτων συνηνωμένων δυσχερεῶν ὁ καθηγητὴς Κρόλλ προβλέπει, «ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ὁμοῦ μετὰ τοῦ φυσικοῦ ἐκφυλισμοῦ ἀπειλοῦνται πράγματι καὶ ὑπὸ πνευματικοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ καταπτώσεως τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολιτισμοῦ ὀδηγούσης τελικῶς εἰς κατάστασιν ἀποκτηνώσεως».

(Ἀκολουθεῖ) † Ο ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΜΑΣ

Ὁμιλοῦντες ἄλλοτε περὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς τῆς νεολαίας παρ' ἡμῖν ἐτονίσαμεν «τὴν ζημίαν, ἡ ὁποία γίνεται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐφήβων καὶ τῶν νέων μας ἐκ τῆς ἀτελοῦς ἢ καὶ κακῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ θρησκευτικοῦ τῶν προβλήματος, ἐλάβομεν δὲ ὀλίγω βραδύτερον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκθέσωμεν καὶ τινα περὶ τῆς ἀθλήσεως καταστάσεως, εἰς ἣν εὐρίσκεται ἡ θρησκευτικὴ γνωσιολογία νέων, ἀπὸ τῆς ὁποίας πᾶν ἄλλο ἢ ἀναμένομεν τόσην παχυλὴν ἀμάθειαν. Ὅπως δὲ καὶ τότε ἐλέγομεν, πολλῶν νέων ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία ἢ καὶ ἡ παντελὴς ἀπιστία ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸ ὅτι δὲν ἐδόθη εἰς αὐτοὺς ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσωσι τὴν πραγματικὴν οὐσίαν καὶ τὸ ἀληθὲς βάθος τῶν περιεχομένων τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Προχθὲς ἀκόμη νεαρὸς ἐπιστήμων ἰατρός, συμπληρῶν ἤδη τὰς σπουδὰς του ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, μᾶς ἔγραψεν ὅτι αἰσθάνεται νὰ βαρύνῃ τὸ παρελθόν του ὅμι ἀπλῆ ἀδιαφορία, ἀλλὰ «μῖσος ἄσπονδος» κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὅποion ὄφειλεν εἰς τὴν ἔλλειψιν οἰουδήποτε διαφωτισμοῦ, ὃ ὁποῖος τὸν ἔκαμνε νὰ μισῇ ὅτι δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃ... Πόσων ἀγὰ γε νέων τὴν πραγματικότητα δὲν ἐκφράζουν αἱ τραγικαὶ αὐταὶ καὶ τόσον χαρακτηριστικαὶ γραμμαί!

Τὸ θρησκευτικὸν πρόβλημα τῶν νέων τῆς παρούσης γενεᾶς ἀπησχόλησε βεβαίως καὶ ἀπασχολεῖ τοὺς περὶ τὴν παιδαγωγικὴν καὶ εἰδικώτερον τοὺς περὶ τὴν

κατηχητικὴν ἀτχολουμένους¹, ὑπῆρξε δὲ καὶ ἀντικείμενον πολλῶν συζητήσεων καὶ μακροτάτων ἐρευνῶν ἐν πλείστοις ὅσοις συνεδρίοις, ἀνεκα συνεκλήθησαν ὑπὸ ὀργανισμῶν, ἐθνικῶν ἢ διεθνῶν, ἐχόντων ὡς ἴδιον σκοπὸν τὴν ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ὑποβοήθησιν τοῦ ἔργου τῶν Ἐκκλησιῶν². Τὸ πολυπληθέστερον ἴσως συνέδριον, οὐκίως μετέσχον χίλιοι διακόσιοι ἀντιπρόσωποι εἴκοσι καὶ μᾶζ ἐθνοτήτων, καὶ ὅπερ ἀπησχολήθη μὲ τὸ πρόβλημα τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς τῆς νεολαίας, ὑπῆρξε, διὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, τὸ ἐν Helsingfors τῆς Φιλλανδίας συγκληθὲν τὸν Αὐγούστου τοῦ 1926 «Παγκόσμιον Συνέδριον τῶν Χριστιανικῶν Ἀδελφοτήτων τῶν Νέων». Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο ἀντιπροσωπεύθη καὶ ἡ Ἑλλάς ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Ἀμερικῆς (τότε Κερκύρα) κ. Ἀθηναγόρα, τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. Λούβαρι κ.ἄ. Ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ ὁμοφώνως ἀνεγνωρίσθη ὅτι εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον σήμερον εἶναι ἐπιτακτικὴ ἡ γνώμη ὅπως δοθῇ ἰδιαίτερα προσοχὴ εἰς τὸν τρόπον, καθ' ὃν θὰ διδασκῶσιν εἰς τὴν νέαν γενεάν αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαί, καὶ ὁμολογήθη ὅτι ἐπιβάλλεται ὅπως ἐλκυσθῇ ἡ προσοχὴ τῆς συγχρόνου νεολαίας ἐπὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τῶν ὑπ' αὐτῶν κηρυχθεῖσων ἀρχῶν, αἵτινες δίδουσι τὴν μᾶλλον ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ προβλήματα τῆς νεολαίας καὶ τὰς πραγματικὰς βάσεις πρὸς μόνιμον, σταθερὰν καὶ ζῶσαν πίστιν ἐξασφαλίζουσαν ὄντως δημιουργικὴν καὶ ἀξίαν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ ζωὴν. Πρὸς ὑποβοήθησιν τοῦ ἔργου τούτου ἀνέθηκε τὸ συνέδριον εἰς εἰδικὴν ἐπι-

1. Πρόχειρα ἔχομεν ἐκ τῶν ἡμετέρων τοῦ κ. Σπ. Καλλιάρφα, «Τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν ἐν τῇ δημοτικῇ καὶ τῇ μέσῃ ἐκπαιδεύσει» καὶ «Ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἡ συμβολὴ τῆς οἰκογενείας εἰς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς», τοῦ κ. Π. Ν. Τρεμπέλα «Ἡ Κατηχητικὴ» καὶ τοῦ κ. Δ. Μωραΐτου «Συμβολαὶ εἰς τὴν θρησκευτικὴν κίνησιν τῶν νέων παρ' ἡμῖν».

2. Ἐν Ἑλλάδι τοιαῦτα συνέδρια συνεκροτήθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν τρία: τὸ τῶν ΧΑΝ τῶν ὀρθοδόξων χωρῶν ἐν Κηφισίᾳ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Δρος John Mott τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1930, τὸ τῆς Life and Work διὰ τὰς ὀρθοδόξους χώρας ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Παναγ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γενναδίου τὸν Νοέμβριον τοῦ 1930 καὶ τὸ Α' Πανελλήνιον Θεολογικὸν Συνέδριον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστ. κ. Ἀμ. Σ. Ἀλιβιζάτου τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1931. Τῶν συνεδρίων τούτων μετέσχε καὶ ὁ χαράσων τὰς γραμμάς ταύτας, πλεῖσθ' ὅσα καρπωθεῖς ὀφέλιμα διδύγματα ἐξ αὐτῶν διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ.

τροπήν τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ τὸν καταρτισμὸν σχεδίου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ παρέρχεται ἡ ἀφορμὴ πρὸς μελέτην τῆς προσωπικότητος καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ὁμίλους νέων καταρτιζομένους ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Χ.Α.Ν. εἰς τὰς διαφόρους χώρας τοῦ κόσμου κατὰ τὸ τριετὲς διάστημα 1927—1930. Τὸ σχέδιον τοῦτο διευκρινήθη εἰς μακρὰς μελέτας, ἡ συλλογὴ τῶν ὁποίων ἐκυκλοφόρησε κατὰ μικρὰ κομψὰ τομίδια περιέχοντα καὶ σειρὰς γραφικῶν σχετικῶν χωρίων πρὸς κατ' ἰδίαν ἐπεξεργασίαν ὑφ' ἑνὸς ἐκάστου μέλους τῶν ἐν λόγῳ ὁμάδων. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκδόσεως ταύτης, ἥς τὰ πρῶτα τομίδια ἐλάβομεν καὶ ἡμεῖς, ἤρξατο ἡ εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου σχετικὴ ἐργασία, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας ἐδημοσιεύοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν εἰδικῷ δευτέρῳ ἐκδομένῳ τότε ἐν Γενεύῃ ὑπὸ τῆς Παγκοσμίου Ἐπιτροπῆς τῶν Χ.Α.Ν. εἰς ἣν ὀφείλεται καὶ ἡ ἐκδοσις τῆς ὅλης σειρᾶς τῶν ὡς ἄνω μελετῶν. Ἀμφότεραι αἱ ἐκδόσεις αὗται φέρουσι τὸν τίτλον «Jesus Christ et son message», ἐκ τῆς σειρᾶς δὲ ταύτης εἶναι προφανῶς εἰλημμένα τὰ δημοσιεύμενα ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» ἄρθρα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «τὸ αἰώνιον πρόβλημα τῆς νεότητος», τὴν συλλογὴν δὲ ταύτην ὑπαινίσσεται ἡ μεταφράσασα αὐτὰ κυρία Στέλλα Ἰ. Ράμφου ἐν τῇ σχετικῇ υποσημειώσει τοῦ πρώτου ἁρθρου.

Χαίρομεν οὖν ἡ ἐργασία αὕτη, ἣν ἔσχομεν καὶ ἐκ πείρας τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτιμήσωμεν, γίνεται καὶ δημοσιώτερον παρ' ἡμῖν γνῶσις¹, ἡ δὲ δημοσιεύσις τῆς ἐν λόγῳ μεταφράσεως μᾶς δίδει τὴν ἀφορμὴν νὰ ὑπομνήσωμεν τὴν ἀνάγκην τῆς εἰδικωτέρας χάριν τῶν ἐφήβων καὶ τῶν νέων μας καὶ συστηματικωτέρας ἐκθέσεως τῶν κατὰ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ ζωὴν κατὰ τρόπον ὅχι ἀπλῶς διδασκοντα γνώσεις, ἀλλὰ καὶ διεγείροντα τὸ ἐνδιαφέρον καὶ θερμαίνοντα τὸ συναίσθημα καὶ ἱκανοποιούντα τὰς ὑψηλοτέρας πρὸς τὴν ἀνιζήτησιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ὀραίου τάσεις τῆς νεότητος, εἰς τὴν θέλωμεν, πράγματι, νὰ μορφώσωμεν μέλη ζῶντα τῆς Ἐκκλησίας μας. Πάντων μάλιστα εἰς τοῦτο θὰ συντελέσῃ ἡ παροχὴ τῶν εὐκαιριῶν ἐκείνων ὅσαι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν σχηματισμὸν ὁ νέος τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν καὶ ἐνιαίαν εἰκόνα τοῦ αἰώνιως ζῶντος καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δρῶντος Χριστοῦ².

1. Μετάφρασιν ἐλευθέραν τοῦ πρώτου ἁρθρου τῆς σειρᾶς ταύτης ἐδημοσιεύσαμεν καὶ ἡμεῖς εἰς δημοτικὴν, ἐν τῷ ἐκδομένῳ τῷ 1930 ὑπὸ τινος ὁμίδος νέων τῆς Χ. Α. Ν. μικρῷ περιοδικῷ Ἑλληνικῆ Νεολαία.

2. Ἄξια ἰδιαιτέρας συστάσεως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτου

Δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶναι πάντοτε ψυχολογημένοι αἱ μέθοδοι, δι' ὧν ἐπιζητοῦμεν νὰ ἐπιδράσωμεν θρησκευτικῶς ἐπὶ τῆς νεολαίας μας, ὁσάκις παντελῶς δὲν ἀδιαφοροῦμεν δι' αὐτήν, ἐκ τούτου δὲ προέρχονται ἀποτελέσματα, οἷον τὸ παράδειγμα τοῦ προμνησθέντος φίλου, ὅστις εἶδομεν ἐν ἄρχῃ πῶς ὁ ἴδιος περιγράφει τὸ πάθημά του. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἰδιαιτέρως, ὅτι νὰ μὴ κρύπτωμεν πληγὰς, αἱ ὁποῖαι κρυφοῦσιν.

ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ

Πρεσβύτερος

εἶναι ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἐκδομένων σχετικῶν ἔργων: τῆς κυρίας Π. Σ. Δέλτα «Ἡ Ζωὴ τοῦ Χριστοῦ» τόμ. 2 καὶ τὸ ὑπὸ τῆς κυρίας Εἰρ. Α. Ἀλιβιζάτου μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ «Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ πρόβλήματα τῆς ζωῆς». Ἀπόπειραν τοιαύτης χάριν τῶν νέων μας ἐργασίας ἐπεχειρήσαμεν καὶ ἡμεῖς ἐν «Ν. Ζωῆ» Χανίων, ἔτος Γ'. (1929) διὰ τῶν ἁρθρων μας «Ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ» (ἀρ. 48—49) καὶ «τὰ πάντα τῷ Λυτρωτῇ» (ἀρ. 78—81), συνεχιζομεν δὲ διὰ τῶν «Γραμμάτων πρὸς τοὺς νέους μας φίλους» ἐν τῷ ὑπὸ τῆς Χ.Α.Ν. Ἀθηνῶν ἐκδομένῳ χάριν τῆς νεολαίας περιοδικῷ «Νεανικὴ ψυχὴ», (πρβλ. ἔτος Α'. ἀριθμ. 2—7).

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πονηραὶ συμβουλαί.

Ἐν τῷ ἐν Σόφια ρωμαιοκαθολικῷ ὀργάνῳ «Ἀληθεῖα» ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ κ. Δράγωφ προσκαλοῦντος δι' αὐτοῦ τὸν βουλγαρικὸν κλήρον καὶ τὸν λαὸν νὰ διακόψῃ πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ὀρθοδοξίαν ἥτις «τόσον ἀφίσταται τῆς ἀληθείας», καὶ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ. Εἰς ἀπάντησιν ἐν τῷ συνοδικῷ ὀργάνῳ «Ἐκκλησ. Κήρυξ» ἐδημοσιεύθη ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸ Φανάριον», ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνασκευάζονται τὰ γραφόμενα τοῦ Δράγωφ. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἁρθρου τούτου ἀναπτύσσει ὅτι ὁ ἱερογυναιὸς λίθος τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ὁ Χριστός, ἡ δὲ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία οὐδὲ θὰ διανοηθῇ κἄν ποτε νὰ ἀναζητήσῃ ἕτερον ἱερογυναιὸν λίθον, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον τὸ Φανάριον οὐδὲ κατὰ ἴωτα ἐν ἀπέστη ποτὲ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ὅπερ δὲν δύναται νὰ λεχθῆ καὶ περὶ τῆς Ρώμης, πολλῶν δὲ ἦγον περὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Κατὰ τὸν σ., ἡ πονηρὰ συμβουλή τοῦ κ. Δράγωφ δὲν δύναται νὰ γείνη δεκτὴ ἰπὸ τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας καὶ διότι ἡ Ρώμη ἐπέδειξεν ἀπείρως μείζονα ἢ τὸ Φανάριον τῶν ἐσποτείας ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν λαῶν, ἐν τέλει δὲ συμβουλεύει τὸν ρωμαιοκαθολικὸν νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν σημερινὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἥτις, παρὰ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς φαινομενικὴν αἴγλην, ἀπόλεσεν ἤδη τὴν δόξαν τῆς καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆαι πλέον στίβλος ἐδραῖος τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. «Θεραπεύσατε καλλίτερον, κύριε δοκτωρ—κατακλείει ὁ σ.—τὰ στόματα τῶν ρωμαιοκαθολικῶν, καὶ ἀφήσατε τὰς πονηρὰς συμβουλάς». Μί-

αν μικράν μότιον παρατήρησιν εἰς τὸν Βούλγαρον ἀρθρογράφον: ὅτι ἀποτελεῖ βεβαίως ἱστορικὴν ἀνακρίβειαν ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου χειραφετήσεως τοσούτων θυγατέρων Ἐκκλησιῶν ὡς δεσποτείας· καὶ συγχωρεῖται εἰς αὐτὸν ἡ ἀνακρίβεια αὕτη μόνον διότι, ἀνήκων εἰς Ἐκκλησίαν τῆς ὁμοίας αἰ πρὸς τὴν Μεγ. Ἐκκλησίαν σχέσεις εἶνε ἀκόμη θλιβερῶς ἀνώμαλοι, δὲν δύναται τὰ ἐκφέρῃ ἀμερόληπτον κρίσιν.

Τὸ παιδί.

Μεγάλη, σοβαρὰ καὶ εἴπερ ποτὲ δεδικοιοιογημένη κίνησις γίνεται περὶ τὸ παιδί ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐξαιτλήσεως τῶν πόρων τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος καὶ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ κοινωφελεστάτου ἔργου του προστασίας τοῦ παιδιοῦ. Αἱ ἐκλήσεις του πρὸς τὸ κοινόν, καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ παιδάκια, συγκινοῦν βαθύτατα πᾶσαν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Ὑπάρχουν, μάλιστα σήμερον, παιδιά, πολλὰ παιδιά πτωχὰ πεινῶντα, ἀσθενῆ, ἴσως κυριολεκτικῶς λιμοκτονοῦντα. Μία μικρὰ θυσία, μία τελειῶς ἀνεπαίσθητος στέρσις, ἐμπορεῖ νὰ σώσῃ ὀλόκληρον ζωὴν, αὐτὴν δὲ τὴν θυσίαν καὶ τὴν στέρσις ἐμποροῦν νὰ τὴν ὑποστοῦν καὶ οἱ ἐνδεέστεροι, πᾶς ὅπως ἴπποτε τρώγων. Διότι ὅστις τρώγει, ἀσφαλῶς δύναται νὰ μερισθῇ τὴν τροφήν του, νὰ μοιράσῃ ἀπὸ ὅ,τι τρώγει· ὁ ἄρτος εἶνέ τι τὸ ὅποιον κόπτεται καὶ μοιράζεται. "Ὅσοι ἔχον παιδιά, ἄς ἔλθουν εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν τῶν πτωχῶν πεινῶντων καὶ ἀσθενῶν παιδιῶν, καὶ τότε θὰ ἐννοήσουν τελειότερον καὶ βαθύτερον τὸ μέγα ἐκεῖνο ρῆμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως». "Ἄς πράξουν λοιπὸν δι' αὐτὰ τὰ παιδιά ὅ,τι θὰ ἤθελον νὰ πράξουν οἱ ἄλλοι διὰ τὰ παιδιά των ἐάν—ὃ μὴ γένοιτο— ἦσαν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Ἄλλα ἄς διδάξουν καὶ ἄς προτρέψουν πρὸ παντὸς τὰ παιδιά των νὰ συγκινηθοῦν διὰ τὰ πτωχὰ παιδάκια· εἶνε παρὰ πολὺ σπουδαῖον νὰ μανθάνουν τὰ παιδιά νὰ σκέπτονται διὰ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ἐκτιμοῦν τὴν βοήθειαν τὴν ὅποιαν τοὺς δίδουν. Καὶ οἱ μεγάλοι λοιπὸν καὶ οἱ μικροὶ σήμερον πρὸ παντὸς διὰ τὸ πτωχὸν καὶ ἀσθενικὸν παιδί.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἡ Ἱερά Σύνοδος διεξῆλθε τὸ σχέδιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικονομίας καὶ ὑπέδειξεν ἀναγκαίας τινὰς τροποποιήσεις αὐτοῦ, κατὰ τὴν λήξασαν δὲ ἐβδομάδα συνῆλθεν εἰς τρεῖς συνεδρίας.

—Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν καὶ Συνέδρων Ἰωαννίνων Σπυρίδωνος καὶ Μυτιλήνης Ἰακώβου,

ἐπισκεφθεὶς τὸν Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Ἐρησκευμάτων, συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀναγκαιῶν τροποποιήσεων τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων.

—Τὴν προΐταν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Καστορίας Ἰωακείμ. Ἀμα λαβὼν τὴν εἶδησιν ταύτην ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρεκάλεσε τηλεγραφικῶς τοὺς ὁμόρους Ἱεράρχας ἵνα παραστῶσι κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου. Οὕτω δὲ κατέστη δυνατόν ἵνα παραστῶσι κατ' αὐτὴν, γενομένην τὴν ἐπαύριον, εἰ Σεβ. Μητροπολιταὶ Χιανίου καὶ Σιατίστης Διόδωρος, Γρεβενῶν Νικόλαος καὶ Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἰωακείμ. Ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης Καστορίας Ἰωακείμ (Δεπτίδης) ἐγεννήθη τὴν 1ην Μαρτίου 1871 εἰς τὸ χωρίον Κέλβερι (Καρβάλη) τοῦ νομοῦ Ἰκονίου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐκ γονέων Στεφάνου καὶ Ἐλένης. Ἐσοῦ ὕδασεν ἐν τῇ Ἱ Θεολογικῇ Σχολῇ Χαλκῆς δαπάναις τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιμανδρίτου Ἰωάννου Παντελεημονίδου καὶ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Νικοδήμου. Μετὰ τὴν ἐκ τῆς Σχολῆς ἀποφοίτησίν του διωρίσθη Ἱεροκήρυξ τῆς ἐν Σμύρνῃ θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσέβεια». Εἶτα προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἐφέσου Ἰωακείμ Εὐθιβούλη. Χειροτονηθεὶς διάκονος καὶ ἱερεὺς διετίθεισεν Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος εἰς Κυδωνίας καὶ Βουρλά καὶ καθηγητῆς τοῦ Γυμνασίου Κυδωνιῶν καὶ τῆς Ἀναξαγορείου Σχολῆς Βουρλῶν, καὶ ἐν Χορὸς Κιοῦ Μαγνησίας. Τὴν 2 Νοεμβρίου 1902 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Ἐρυθρῶν, τοποθετηθεὶς εἰς τὸ τμήμα Μαγνησίας τῆς ἀχανοῦς ἐπαρχίας Ἐφέσου. Τῷ 1908 προήχθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν μετ' ἔδραν τὸ ἱστορικὸν Κρούσαςβον. Τῷ 1910 ἐξελέγη Μητροπολίτης Καστορίας καὶ ἔκτοτε ἐπὶ ἑκοσι καὶ πλέον ἔτη μετὰ ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως εἰργάσθη, διακεκριμένην καταλαβὼν θέσιν μετὰ τῶν Ἱεραρχῶν.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνήγγειλε τηλεγραφικῶς πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου Καστορίας Ἰωακείμ.

—Τοποτηρητῆς τῆς χηρηνσάσης Μητροπόλεως Καστορίας διωρίσθη ὁ Γεν. Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Οἰκονόμος Βασίλειος Λύτσικας.

—Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Δευτέρας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ» μεγάλης συγκεντρώσεως πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος διὰ τὴν προστασίαν τοῦ παιδιοῦ. Ἐκτὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὠμίλησαν ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος, ὁ δὲ διεξαχθεὶς ἔρανος ἀπέδωκε περὶ τὰ 2.500.000 δραχμῶν.

—Πρὸς τὰ Τοπικὰ Συμβούλια τοῦ ΟΔΕΠ. τὸ Κ. Συμβούλιον ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς: Λαβόντες ἀφορμὴν ἐξ ἐγγράφου Τοπικοῦ Συμβουλίου ἀνακοινώσαντος ἡμῖν ὅτι λόγῳ κακῆς διατυπώσεως ὄρων τινῶν προσθέντων ἐν ταῖς διακηρύξεσι καὶ τῇ συγγραφῇ ὑποχρεώσεων δύνανται νὰ ἐπέλθωσι δυσμενῆ ἀποτελέσματα κατὰ τὰς διενεργουμένας δημοπρασίας μισθώσεων ἀκινήτων τῶν ἰ. μονῶν πρὸς μεγίστην βλάβην τῶν συμφερόντων τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας, γνωρίζομεν

ὕμνῳ ὅτι τὸ ἡμέτερον Κεντρικὸν Συμβούλιον κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13ης 11 1931 ἀπέφασιν ὅπως παρακαλέσῃ ὑμᾶς ἵνα ἐξουσιοδοτησθε τὰς ἐπὶ τῶν δημοπρασιῶν ἐπιτροπὰς καὶ ἀναβάλλωσι τὰς δημοπρασίας ὡσὰκις πεισθῶσιν ὅτι σεβαστοὶ καὶ ἀποχρῶντες λόγοι ἐπιβάλλωσι τὴν ἐκ τῆς ἀνωτέρω αἰτίας ἀναβολὴν τῶν δημοπρασιῶν. Εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις ἢ ἐπὶ τῆς δημοπρασίας ἐπιτροπὴ ἢ ὁ κ. διευθυντὴς τοῦ οἰκείου ὑπ(η)ματος θὰ ἀναφέρωνται εἰς τὸ ἀρμόδιον τοπικὸν συμβούλιον αἰτούμενοι ἐπευγόντως τὴν τροποποίησιν τῶν τοιούτων διακηρύξεων καὶ ὄρων συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τὰ δὲ τοπικὰ συμβούλια θὰ ἀποφασίζωσι τελικῶς κατὰ τὴν ἐαυτῶν κρίσιν εἰάν εἶναι σκοπιμὸς ἢ ὄχι ἡ αἰτουμένη τροποποίησις.

— Ἀγύρτης τις Χοιστόφορος Ἀργυρὸς καλούμενος καὶ παρουσιαζόμενος ὡς Ἀρχιμανδρίτης, μετὰ διαφόρους ἀξιοποίους πράξεις ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἀλλαχοῦ περιέρχεται τὰς διαφόρους πόλεις ἀγυρτεύων καὶ εἰς οἰκτράς παρεκτροπόμενος πράξεις. Ἐἴδη, καθ' ἃ ἀνακοινούται ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ἐξηφανίσθη ἐκείθεν πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν. Αἱ ἐκασταχοῦ ἐκκλησιαστικαὶ Ἀρχαὶ αἰ ἐχῶσιν ὑπ' ὄψιν τὴν πληροφορίαν ταύτην.

— Ἐκ Πύλου γράφουσι πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ὅτι ἡ πόλις εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ δεχθῆ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Μεσοσηνίας κ. Μελετίου τὴν Παρασκευὴν τῆς 20ῆς παρ. μ. καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ μετὰ τετράωρον οἰδηροδρομικὸν ταξείδιον καὶ τρίωρον δ' αὐτοκινητόν. Τὴν ἐπομένην, ἑορτὴν τῶν Ἐισοδίων, ὁ Σεβ. ἱερουργήσας ὠμίλησε μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν δυνάμεως λόγου, καταλλήλως ἀναπτύξας τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν χριστιανῶν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναπαύσεως κατ' αὐτὰς καὶ κεντηριάσας προσηκόντως τοὺς παραβαίνοντα τὸν θεῖον τοῦτον νόμον. Τὸ ἐκκλησίασμα ἦτο ἕπερ ποτὲ πολυπληθέστατον, ἡμερᾶς ὅμιλιαν τοῦ Σεβασμιωτάτου. Μετὰ μεσημβρίαν ὁ Σεβασμιώτατος παρέστο εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ λίαν εὐδοκίμως λειτουργούντος ἐν τῷ ναῷ Κατηχητικοῦ Σχολείου. Κατηχητὴς ἦτο ὁ διδάσκαλος Κωνστ. Μινωτοῦρος, διδάξας λίαν ἐπιτυχῶς καὶ καταληπτικῶς περὶ ἐξομολογήσεως. Εἰς τὸ μάθημα εἶχε συρρεύσει πλῆθος γονέων καὶ ἄλλος λαὸς πολὺς πρὸς παρακολούθησιν τῆς ἐργασίας τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου. Οἱ μαθηταὶ ἔψαλον ἐγκώμιον τοῦ Ἀρχιερέως καὶ ἄλλα ῥήματα, τέλος δ' ὁ Σεβ. ἐπαυέσας τὸ ἔργον παρέσχε καταλλήλους νοουθεσίας εἰς τοὺς μαθητὰς μετὰ τῶν εὐλογιῶν του. Μετὰ τοῦτο εἰς ἰδιαιτέραν σύσκεψιν μετὰ τῶν ἐφημεριῶν τοῦ δήμου Πυλίων ὁ Σ.β. ἀνέπτυξεν εἰς αὐτοὺς τὰ τῶν ἐφημεριακῶν τῶν καθηκόντων συστάσας νὰ συντονίσωσι τὰς ἐνεργείας τῶν ὑπὲρ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. Περὶ τὴν 4ην ὄραν μ. μ. ὁ Σεβασμιώτατος ἀνεχώρησεν εἰς Μ.θῶνην, ὅπου τὴν ἐπομένην, Κυριακὴν, ἱερούργησεν. Ἡ πόλις ἅπασα εἶχε συρρεύσει εἰς τὸν ναόν, μετ' εὐλαβείας δὲ καὶ ἀδιαπτώτου προσοχῆς ἠκούσε τὸ κήρυγμα τοῦ Σεβασμιωτάτου, διδάξαντος περὶ προσευχῆς, θίξαντος δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ζήτημα τοῦ ἐκκλησιασμοῦ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τῆν

ἀνάγκην τῆς κατ' αὐτὰς ἀναπαύσεως. Καὶ ἐνταῦθα ὁ σεβ. παρακολούθησε τὸ εὐδοκίμως λειτουργοῦν Κατηχητικὸν Σχολεῖον, ἐν ᾧ διδάσκει ὁ καθηγητὴς τοῦ ἡμιγυμνασίου κ. Γεῶργ. Γιαννακοπούλος θεολόγος καὶ κληρικὸς ἀξίος κατὰ πάντα ἐργάτης τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ. Διὰ τὸν ζῆλον αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς θρησκευτικῆς κατάρτισεως τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ τακτικοῦ πρὸς τὸν λαὸν κηρυγματος ὁ Σεβασμιώτατος προήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιμανδρίτου. Ἡ Α. Σ. μετὰ ταῦτα ἐδέχθη τοὺς ἐφημερίους τοῦ δήμου Μεθώνης, μετ' ὧν συνεζήτησε περὶ διαφορῶν ἐφημεριακῶν ζητημάτων καὶ ἰδίως περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ καταπολεμηθῆ ὁ κομμουνισμὸς, ἐνεργῶν λεκαλυμμένως ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἄγροτου εἰς δύο ἢ τρία μόνον ἄτομα. Ἐν τελει συνέστησεν, ὡς καὶ ἐν Πύλῳ, νὰ συντονίσωσι τὰς ἐνεργείας τῶν ὑπὲρ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΟΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ

Ἐκ Κόνινοπολεως ἡ γέλθη ὁ θάνατος τοῦ Μητροπολίτου Δίρκων Ἀμβροσίου, ἐνὸς τῶν διαπρεπεστέρων Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐτελεύτησεν ἐν Καίρῳ ἀπὸ μακροῦ ἀσθενῶν ὁ μητροπολίτης Πηλουσίου Πολύευκτος, ἐπὶ δεκαεπτὰ ἐτίαν ποιμάνας τὴν λαχούσαν αὐτῷ ἐπαρχίαν. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο ἐν Καίρῳ χοροστατούντος τοῦ Πατριάρχου συμπαραστατομένου ὑπὸ πάντων τῶν μητροπολιτῶν τοῦ θρόνου καὶ τοῦ κλήρου Καίρου.

— Τὸ πατριαρχικὸν δικαστήριον Ἀλεξανδρείας κατεδίκασε τὸν πρεσβύτερον Βασίλειον Χαμίτην εἰς τριετὴ ἀργίαν καὶ διαμονὴν ἐν μοναστηρίῳ ἐπὶ ὑπεξαιρέσει χειρογράφων ἐκ τῆς πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης.

— Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ «Πανταίνου» δημοσιεύεται «Ἐπισήγησις πατριαρχικῆς πρὸς τὴν ἁγίαν συνόδου περὶ συνοδικοῦ θεσμοῦ», ἐν ἧ ἐκτιθενταὶ οἱ λόγοι τῆς εἰσαγωγῆς καὶ κατασφάλσεως τοῦ συνοδικοῦ διοικητικοῦ συστήματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας, ἕως τῆς ἐκλογῆς τοῦ νῦν Πατριάρχου διοικουμένης ἀνέκαθεν μοναρχικῶς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ «Ἀπ. Βαρνάβας» ἀναγράφων τὴν ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν τῆς Κύπρου ἀπαγόρευσιν ἀποβάσεως τοῦ σεβ. μητροπ. Παφου εἰς τὴν νῆσον, προσθετεὶ ὅτι ὁ διοικητὴς Λευκωσίας παρ' αὐτὸν ἡ Α. Μ. ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐζήτησεν εὐθύς ἀμέσως πληροφορίας ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐπετράπη ἡ ἀποβίβασις χάρις τῆς ἀσφαλείας, καὶ ὅτι ἡ Α. Μ. ἐποίησατε τὰ δέοντα διαβήματα ὅπως ἐπιτραπῆ τῇ Α. Π. ἡ ἐπάνοδος ἐν μέσῳ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς.

— Ἐν τῷ ὑπ' ἀρθ. 47 φύλλῳ τοῦ «Ἀπ. Βαρνάβα» δημοσιεύεται ἐπιστολὴ τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς νῆσου, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Α. Μ. ἐκφράζουσα τὴν βαθειάν της θλίψιν «διὰ τὰ λαβῶτα χῶρα, τὸν ἐμπρησμόν τοῦ κυβερνείου κτλ», ζητεῖ παρὰ τῆς Α. Ε. «ὅπως ταῦτα κριθῶσι κατὰ τὸν πραγματικὸν αὐτῶν χαρακτήρα καὶ οὐχὶ ὡς θὰ προσέπιπτον ἐκ πρώτης εἰς ἐπιπολλῆς ἐμ-

φανίσεως». Ἐπεξηγοῦσα δ' ἡ ἐπιστολὴ περαιτέρω τὸ πρᾶγμα ἐπάγεται ὅτι «τὰ γεγονότα ἐκεῖνα, ἀποτελοῦντα τὸ κατάντημα ἀπελπισίας καὶ ἀπογνώσεως τοῦ λαοῦ ἐκ τῆς μὴ ἱκανοποιήσεως τῶν δικαίων αὐτοῦ, δὲν στρέφονται κατὰ ὀρισμένων προσώπων τῆς ἐνταῦθα διοικήσεως, ἥιστα δὲ κατὰ τοῦ σεβασμοῦ προσώπου τῆς ὑμετέρας ἐξοχότητος... ἐπάγεται δὲ ὡς πρὸς τὸ «τί δέον γενέσθαι» πρὸς θεραπείαν τῆς καταστάσεως ὅτι ἐῖ ὑμετέρα ἐξοχότης κατὰ τὴν πενταετῆ παρ' ἡμῶν διοίκησιν αὐτῆς ἀντελήφθη ἰδίους ὄμμασιν καὶ διὰ τῆς βαθυτάτης αὐτῆς κρίσεως πείρα ἡ ριζικὴ θεραπεία τοῦ κακοῦ, τὴν ὁποίαν καὶ συνιστῶσα εἰς τοὺς ἀρμοδίους ἐν Ἀγγλίᾳ θέλει εὐεργετήσῃ τὸν τόπον τοῦτον», καὶ ἦν «θέλει ἐπιτροπὴ οὐμπας ὁ πεπελιτισμένος κόσμος ἐπὶ θανμασμῶ καὶ δόξῃ τοῦ μεγάλου καὶ φιλελευθέρου ἀγγλικοῦ ἔθνους».

—Ἐν τῷ τύπῳ ἐδημοσιεύθη τὸ κείμενον ἐπιστολῆς, ἢ ὁ σεβ. μητροπολίτης Κυρηναίας Μακάριος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν κυβερνήτην τῆς Κύπρου ἐκ τῶν φυλακῶν εἰς ἃς ἐρίφθη μετὰ τὴν σύλληψίν του. Διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου ὁ σεβ. Κυρηναίας διαμαρτύρεται διότι συλληφθεὶς μετηνέχθη καὶ κρατεῖται εἰς τὰς φυλακὰς Λευκωσίας «ὡς ὁ ἔσχατος τῶν κακοῦργων», καταδικάζεται δ' εἰς ἀπέλασιν διὰ διατάγματος. «Ἀισθάνομαι—γράφει ὁ Κύπριος ἱεράρχης—ἱερὰν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διαμαρτηρηθῶ μ' ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς μου διὰ τὴν αὐτόχρονα αὐταρχικὴν καὶ ἀδικὴν ταύτην ἀπόφασίν σας, δι' ἣς μὲ ἀναγκάζετε νὰ ἐγκαταλίπω τὴν φιλιτάτην πατρίδα μου Κύπρον ἀπλῶς καὶ μόνον διότι ἐξετέλεσα, ὡς γνήσιος Ἕλλην Ἐπίσκοπος, τὸ πρὸς τὴν ξενοκρατουμένην καὶ τυραννουμένην ὑπὸ χριστιανικῆς δυνάμεως, ἐγκαυχωμένης μάλιστα διὰ τὸ φιλελεύθερον καὶ φιλοδίκαιον αὐτῆς, στοιχειῶδες καθήκον μου, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἔπραττε καὶ πᾶς τίμιος ἄνθρωπος εὐρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν μου...»

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐναριθμητὰ εἶνε τὰ «ἀνεπιτήρητα» παιδιὰ τὰ ὁποῖα πληροῦσι τὰς ὁδοὺς τῆς Μόσχας. Καταλαμβανόμενα ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης εἰς τὰ δάση ὅπου εὐρίσκει αὐτὰ ὁ δριμύτατος ρωσικὸς χειμὼν καθ' ἕαστον χειμῶνα καταφεύγουσιν εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ὅπου ἐλπίζουσι νὰ σωθῶσι. Διανυκτερεύοντα ἐντὸς ἐγκαταλελειμμένων οἰκοδομῶν ἢ εἰς τὰς αὐλακὰς τῶν ξηρῶν διορύγων ζῶσι διὰ τῆς κλοπῆς καὶ τῆς ἀρπαγῆς, ἀποτελοῦντα οὕτω πραγματικὴν μάστιγα τῶν διαφόρων συνοικιῶν. Ὁ πρόεδρος τῆς κοινωνικῆς ἐπὶ τῶν ἀνευ αὐλοῦ παιδιῶν καὶ ὑπουργὸς τῆς δημοσίας σωτηρίας ἀνάγει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἤδη ἐπιδραμόντων εἰς μόνην τὴν Μόσχαν παιδιῶν εἰς 30.000, ὅστις διπλασιάζεται προϊόντος τοῦ χειμῶνος.

—Ὁ σοβιετικὸς λευκορωσικὸς τύπος μετ' ἀγαπηκτικῆς σημειοῖ τὴν θρησκευτικὴν ἔξαρσιν τὴν παρατηρουμένην παρὰ τοῖς πληθυσμοῖς τῆς Λευκῆς Ρωσίας καὶ συνιστᾷ τὴν λήψιν μέτρων ἀποφασιστικῶν κατὰ τῶν γονέων, τῶν ὁποίων τὰ τέκνα φαρᾶνται μετέχοντα ζωηρῶς τῆς ἀνασυστάσεως τῶν ναῶν, ἐν γένει δὲ συνιστᾷ τὸ κλείσιμον τῶν ναῶν ἐν Οὐκράινα καὶ τῇ Λευκῇ Ρωσίᾳ.

Καταβάλλεται προσπάθεια ὅπως ὁ εὐρὺς κήπος τῆς Λαύρας τοῦ ἁγ. Ἀλεξάνδρου Νέβσκη, τέως ἔδρας τοῦ μητροπολίτου Πετροπόλεως, ἔνθα καὶ τὸ μέγαρον τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας, χρησιμοποιηθῆ ὡς χῶρος πρὸς ἀνέγερσιν κρεματορίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσημον στατιστικὴν τῆς Πελωνικῆς δημοκρατίας τοῦ 1929 ἐν Πολωνίᾳ ὑπάρχουσι κληρικοὶ τῆς μὲν λατιν. Ἐκκλησίας 14,121, ἐξ ὧν 11,628 ρωμαιοκαθολικοὶ, 2,428 οὐνίται καὶ 65 ἀρμενοκαθολικοὶ. Εἰς τοὺς κληρικοὺς τούτους περιλαμβάνονται 46 ἐπίσκοποι ὧν 40 ρωμ., 5 οὐν., καὶ 1 ἀρμ. Αἱ ρωμαιοκατ. ἐνορίαὶ ἀνέρχονται εἰς 4,772, αἱ οὐνιτ. εἰς 1,847 καὶ αἱ ἀρμενοκατ. εἰς 8 ὁ κληρὸς τῆς ὀρθοδ. Ἐκκλησίας ἀριθμεῖ 2,968 πρόσωπα συμπεριλαμβανομένων καὶ 7 ἀρχιερέων. Τέλος οἱ μὲν εὐαγγελικοὶ πάστορες ἀνέρχονται εἰς 73, οἱ δὲ μουσουλμᾶνοι ἔχουσι 1 μουφτήν, 17 ἱμάμας καὶ 15 μουεζίνας. Κατὰ τὴν αὐτὴν στατιστικὴν, τῷ 1929 οἱ ὀρθοδοξοὶ γάμοι ἀνῆλθον εἰς 40,075 ἀπέναντι 192,746 ρωμαιοκ., 39,534 οὐνιτῶν, 7,349 εὐαγγελικῶν καὶ 19,608 Ἰουδαϊκῶν· αἱ περισσότεραι δὲ γεννήσεις ἐσημειώθησαν μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ὑπὸ τῶν ἀγγλῶν ἐκδοτῶν θρησκευτικῶν ἀγγλικῶν περιοδικῶν ἡ ἐβδομάς τῶν μέσων παρελθόντος Ὀκτωβρίου (11—17) ἀφιερῶθη εἰδικῶς εἰς τὴν διαφήμωσιν ἔργων ἀναφερομένων εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ ζωὴν, εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἰς τὰ προβλήματα τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος ὅσα σχετίζονται πρὸς τὴν θρησκείαν. Παρὰ τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ μεσολαβήσασαν πολιτικὴν κρίσιν καὶ τὴν οἰκονομικὴν περιπέτειαν, τὰ θρησκευτικὰ περιοδικὰ καταβάλλουν μεγάλην προσπάθειαν ὅπως παρουσιάσωσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῶν τὰ βιβλία ἀξίας, παλαιὰ τε καὶ νεώτερα, ἀπὸ τῶν νεωτέρων ἐκδόσεων τῆς ἀγ. Γραφῆς καὶ τῶν «Σκέψεων» τοῦ Pascal π. χ. μέχρι καὶ τῶν νεωτάτων ἔργων τῆς ἱστορικῆς κριτικῆς, τῆς κοινωνιολογίας καὶ τῆς ἠθικῆς. Ἄρθρα γραφέντα ὑπὸ εἰδικῶν προσεπάθησαν νὰ κατευθύνωσι τὴν κοινὴν γνώμην εἰς τὴν ἐκλογὴν βιβλίων. «Βιβλία ἐμφανίζοντα ζωντανὸν τὸν Ἰησοῦν», «Ἀναγινώσκετε διὰ νὰ μαυθάνετε νὰ σκέπτεσθε», «Ἀναγινώσκετε διὰ νὰ μαυθάνετε νὰ προσεύχεσθε», «Βιβλία ποῦ θὰ δώσω εἰς ἄνθρωπον ποῦ πάσχει», «Βιβλία διὰ τοὺς ἀμφιβάλλοντας», κλ.,—τοιούτοι εἶνε οἱ τίτλοι τῶν διὰφημιστικῶν στηλῶν διαφόρων περιοδικῶν.

—Ὁ Ἀρχιεπ. Καντουαρίας καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ἰόρκης ἐδημοσίευσαν πρόσκλησιν πρὸς προσευχὴν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους κατὰ τὰς σήμερον συνεχούσας αὐτὰ δυσκολίας καὶ εὐθύνας, μετὰ τῆς συστάσεως ὅπως αἱ προσευχαὶ ἐνταθῶσιν ἰδίᾳ κατὰ τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους Κυριακῆν, ἢ συνιστῶσι νὰ τηρηθῆ ὡς κειδικὴ ἡμέρα προσευχῆς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐν ταῖς πολλαπλαῖς αὐτοῦ ἀνάγκαις καὶ ὑπὲρ τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καθοδηγήσεως τῆς ἰδίας ἡμῶν χώρας καὶ τῶν λοιπῶν εἰς λήψιν ὀρθῶν καὶ σοφῶν ἀποφάσεων περὶ τῆς μελλούσης εἰρήνης τοῦ κόσμου κατὰ τὴν περὶ ἀφοπλισμοῦ συνδιάσκεψιν».

ΔΕΛΤΙΟΝ ἘΚΚΛΗΣΙΑΣ,

ΑΙΕΘΥΝΟΥΣΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΜΟΝ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80. ΕΣΟΤ. ΦΡ. 80. ΑΝΕΡ. ΔΟΛ 3
ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΜΑΘΗ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 103
ΜΑΘΗ ΧΩΡΙΩΝ ΔΡΧ. 80. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΤΕΡΙΚΩΝ ΔΡΧ. 30
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐμβάσματα δεόν νὰ διευθύνονται :

Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κωνσταντίνον. Γραφεῖα Ι. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δεόν νὰ διευθύνεται : Γραφεῖα «Ἐκκλησίας», Ἀρχιεπισκοπῆν.

ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ

Οἱ ἀρχαιολογικοὶ κύκλοι φέρονται συγκινηθέντες ἐκ τῆς εἰδήσεως ἐκ Βηρυττοῦ ὅτι ὁ πρίγκηψ Σελήμ, υἱὸς τοῦ σουλτάνου τῆς Τουρκίας Ἀβδούλ-Χαμίτ, κατέχει μίαν αὐτόγραφον ἐπιστολὴν τοῦ προφήτου Μωάμεθ πρὸς τὸν Πᾶν Ναγκάσι τῆς Ἀβυσσηνίας. Κατὰ τὴν εἰδησιν ταύτην, ὁ ἐν λόγῳ πρίγκηψ ἐξουσιοδότησε τὸν γραμματέα του νὰ δημοσιεύσῃ ὅτι κατὰ τὸν γάμον του ὁ πατὴρ του ἐδώρησεν αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην μετὰ τῆς συστάσεως νὰ τὴν φυλάττῃ ἐπιμελῶς, καὶ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ εἶνε γνησία. Ἀγγλικὴ τις ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν πρίγκηπα νὰ ἀποστείλῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς Ἀγγλίαν ἵνα ἐξετασθῇ ὑπὸ τῶν ἐμπειρογνομόνων, ἀσφαλιζομένη κατὰ πάσης ἀπωλείας ἢ βλάβης ἀντὶ 250.000 ἀγγλ. λιρῶν καὶ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ πρίγκηπος. Παρὰ ταῦτα πολλοὶ ἐπιστήμονες φέρονται ἀπιστοῦντες πρὸς τὴν γνησιότητα τῆς ἐπιστολῆς.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κ. Π. Α. Γ., μοναχῶ κλπ., Ἐλεγχος κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Χιλιασμοῦ 1931. Τὸ φυλλάδιον εἶνε συγγεγραμμένον ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Κυρίλλου Γιαννακοῦ Ἰωνιοπολίτου, ἀποτελεῖ δὲ ἀναγερθεὴν τῷ περιελαμβανόμενου τοῦ χιλιαστακοῦ συγγράμματος «Φωτόδραμον τῆς δημιουργίας».

Νικ. Σ. Φιλοπίδου δ. Θ., Βιβλιοφύλακας τοῦ Πατριαρχείου, Σιμωνίδεια. Ἀλεξάνδρεια 1931. Ὁ σ. περιλαμβάνει ἔγγραφα ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4 κώδικος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξάνδρειας, τὰ ὅποια ἀποκαλύπτει πλαστογραφήματα τοῦ διαβόητου πλαστογράφου Κωνσταντίνου Σιμωνίδου, οἵτινες παραθέτει βιογραφικὰς πληροφορίες καὶ ἀναφέρει τοὺς ποικίλους πλαστογραφικοὺς ὁδούς περιελαγόντας

πολλοὺς συγγραφεῖς εἰς προφανεῖς ἱστορικὰς πλάνας. Ἡ πλαστογραφία ἐκείνη τοῦ Σιμωνίδου ἐγέννα δυσπιστίαν καὶ εἰς τὰς τυχόν γνησίας αὐτοῦ ἐκδόσεις (πρὸβλ Γρηγορίου Παπαμιχαήλ. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, Πετροῦπ.-Ἀλεξ. 1911 σ. 160 σημ.).

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Ἀλεξανδρουπόλεως

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀλεξανδρουπόλεως προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τοῦ νόμου 5148 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτῆς τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα, προκειμένου νὰ διενεργηθῇ ἀνακρίσεις ὑποψηφίων ἱερέων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τακτικῶν ἐφημερίων τῶν κάτωθι κενῶν ὀργανικῶν θέσεων: 1) Ξηροποτάμου, 2) Νέας Χιλῆς, 3) Νύμφης, 4) Λορικοῦ, 5) Ἀγναντίων, 6) Πεύκων, 7) Μοναστηριακίου, 8) Ἀγίας Σοφίας Φερρών, 9) Μελίας, 10) Κοίλων. Ἐν Ἀλεξανδρουπόλει τῇ 27 Νοεμβρίου 1931. † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Γερβάσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Πέλλης

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Πέλλης προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τοῦ νόμου ὀριζόμενα, ὅπως ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτῆς τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακρίσεις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν ἐξῆς ἐνοριῶν: Ἀγ. Γεωργίου, Ἀγροσυκῆς, Δαμιανῆς, Ἐλεούσης, Ἐλευθεροχωρίου, Κρώμνης, Λιπαροῦ, Νέου Παλαιοῦ, Βαλτοχωρίου, Παρθενίου, Βαλτοπολίου, Πιλαγιάς, Πολυπέτρου-Χαμηλοῦ, Πύλης καὶ Πηγῆς. Ἐν Γιαννιτσοῖς τῇ 1η Δεκεμβρίου 1931. (Ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Γραφείου).

Ἱ. Μητρόπολις Σπάρτης

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σπάρτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 853 προκηρῦξεως αὐτῆς συνφῶς τῷ ἄρθρῳ 78 τοῦ νόμου 5148 καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι 1ης Ἰανουαρίου 1932 ὑποβάλλωσιν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐνέργειαν ἐκλογῆς ἐφημερίου διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν τοιοῦτου ἐν τῷ χωρίῳ Σελυγοῦδι τῆς Δήμου Μελιτίνης. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 7 Δεκεμβρίου 1931. † Ὁ Σπάρτης Γερμανός.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σπάρτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 852 προκηρῦξεως αὐτῆς συνφῶς τῷ ἄρθρῳ 78 τοῦ νόμου 5148 καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι 1ης Ἰανουαρίου 1932 ὑποβάλλωσιν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐνέργειαν ἐκλογῆς ἐφημερίου διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν τοιοῦτου ἐν τῷ χωρίῳ Λογκάστρας τῆς Δήμου Σπάρτης. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 7 Δεκεμβρίου 1931. † Ὁ Σπάρτης Γερμανός.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σπάρτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 851 προκηρῦξεως αὐτῆς συνφῶς τῷ ἄρθρῳ 78 τοῦ νόμου 5148 καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι 1ης Ἰανουαρίου 1932 ὑποβάλλωσιν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐνέργειαν ἐκλογῆς ἐφημερίου διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν τοιοῦτου ἐν τῷ χωρίῳ Βορδύνας τῆς Δήμου Καστορείου. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 7 Δεκεμβρίου 1931. † Ὁ Σπάρτης Γερμανός.

Τύπος «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι